

вы-тѣ; исчезла гордость-та ми междѣ момы-тѣ. Кога-то шѣматѣ вѣри-тѣ, и сѣверный вѣтѣръ раздвѣга вѣлмы-тѣ, сѣдѣ-ж на брега и глѣдамѣ на гибелѣх-тѣ скалѣ. Тѣженѣ сѣмѣ азѣ о Карморѣ! и не ѣ малка причина-та на скѣрѣ-тѣ ми.

Оссіанѣ говори за сѣбе си.

Сички-тѣ позахвалѣли на пѣаніе-то. Но старость-та таготи сѣга азѣка ми, и дѣша-та ми повѣнала. На временѣ ми сѣ абабатѣ дѣхѣ-тѣ на карды-тѣ, и ма на-бчатѣ на пріятны-тѣ си пѣсны. Но слабѣи памѣть-та на дѣшѣх-тѣ ми. Чѣкамѣ гласѣ на години-тѣ си, тѣ преминѣватѣ и дѣматѣ: зашто пѣе оссіанѣ? скоро ще той да лежи въ тѣсныи домѣ, и никой изѣ карды-тѣ не ще да възпѣе славы-тѣ мѣ. — Течете, течете мрачныи години, вы сѣ сѣе си радость не принасѣте. Открѣйте грѣбѣ на оссіана, что-то сила-та мѣ исчезнала. Почиватѣ вече сички-тѣ синоѣ на пѣснѣх-та. Останалѣ само мой гласѣ приличанѣ на слабо-то вѣаніе, кое-то слѣдѣ вѣри-тѣ и вѣтѣрѣ-тѣ ѣединенно въздиша на обыколенѣх-тѣ сѣ море скалѣ. Тамѣ шепне мрачный мѣхѣ, и одалеченный мореплаватѣль види люлеаніе-то на дѣвѣи-та.

ЗАВРАЩАНІЕ НИ ОТВѢТІЯ,

Както при пролѣтъ, прелѣтна-та птичка сѣ завръща да нагледа сѣтѣрѣ и гнѣздо-то си, така сѣ завращамѣ азѣ къмѣ тѣе бащино моѣ, да дири-ж изчезналый свѣтъ на дѣтински-тѣ си дѣне.

„Отѣ тоѣа время какѣ оставихѣ азѣ обичны-тѣ брегоѣ, преплѣбахѣ много морѣта, преживѣхѣ много тѣжѣбни